

Arrest

nr. 245 341 van 1 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juli 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2010 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 9 december 2010 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen bevestigde die negatieve beslissing in zijn arrest van 31 maart 2011 met nr. 58.989.

Op 5 november 2013 diende de verzoekende partij een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De voormelde aanvraag werd op 2 oktober 2013 ongegrond verklaard

Op 16 mei 2013 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen onder een bijlage 13quinquies.

Op 14 november 2018 diende de verzoekende partij opnieuw een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De aanvraag van 14 november 2018 werd op 7 februari 2019 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 10 juni 2020 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep.

Op 7 februari 2019 werd ten aanzien van de verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, ditmaal onder een bijlage 13.

Op 28 december 2018 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van Vreemdelingenwet.

Op 16 juli 2020 besliste de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.12.2018 werd ingediend door :

S., K. (R.R.: 076041841686)

nationaliteit: Armenië

geboren te Artachat op 18.04.1976

adres...

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 04.04.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sinds 02.10.2013 (datum waarop haar aanvraag 9ter ongegrond werd afgesloten) illegaal in België.

De duur van de asielprocedure – namelijk één jaar en bijna drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op haar medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Zij haalt aan dat zowel de behandeling als de medicatie voor onbepaalde duur voorzien zouden zijn. De verderzetting

van haar behandeling zou haar vruchten afwerpen maar zij zou nood hebben aan stabilisatie waardoor een terugkeer naar haar land van herkomst niet mogelijk zou zijn. Ter staving hiervan legt ze volgende attesten voor: een attest dd. 25.09.2013 en dd. 16.04.2014 opgesteld door Dr. Verplancke, een schrijven dd. 16.01.2014 van dr. Verplancke, een medisch attest dd. 25.10.2018 van dr. Cornelis en een verslag dd. 04.10.2018 opgesteld door Dr. Cornelis. Allereerst merken we op dat de hier aangehaalde medische problematiek reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Betrokkene diende op 03.11.2010 een aanvraag 9ter in die echter ongegrond werd afgesloten op 02.10.2013. Op datum van 14.11.2018 diende zij een tweede aanvraag 9ter in, waarvan zowel het hier voorgelegde medische attest dd. 25.10.2018 en het verslag dd. 04.10.2018 deel uitmaakten. Deze aanvraag werd onontvankelijk afgesloten wegens herhaling van de elementen op 07.02.2019 én ging bovendien gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 19.02.2019. De door betrokkene ingeroepen medische problematiek werd aldus reeds onderzocht en niet weerhouden omdat de nodige behandeling kan voort gezet worden in het land van herkomst. In het land van herkomst beschikt betrokkene daarnaast ook over haar naaste familieleden (in casu haar moeder, haar broer en haar zussen) die haar kunnen opvangen en eventueel omringen met de nodige zorg. Uit de voorgelegde attesten kan bovendien niet afgeleid worden dat betrokkene tot op heden in behandeling is. De voorgelegde attesten dateren allen van geruime tijd geleden en tonen aldus niet aan dat zij haar behandeling tot op heden voortgezet, niettegenstaande uit de voorgelegde attesten blijkt dat zij baat zou hebben bij een verderzetting van haar behandeling. Tenslotte merken we nog op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Nergens wordt immers aangehaald dat reizen wordt afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die haar verhindert de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.

Betrokkene beroept zich op haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische bindingen die deel uitmaken van haar privéleven en dus bescherming genieten volgens artikel 8 EVRM in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene geen familieleden heeft op het Belgische grondgebied. Al haar naaste familieleden, in casu haar moeder, haar broer en haar zussen, wonen in Armenië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden drie getuigenverklaringen voorlegt, waarvan één opgesteld door de voorzitter van de Armeense culturele liefdadigheidsunie vereniging. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid of dat er sprake is van dergelijke nauwe interpersoonlijke banden dat de verbreking ervan een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont evenmin aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden,

par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen bindingen meer zou hebben met Armenië, dat zij stelselmatig van dat land vervreemd zou zijn geraakt en dat zij door een terugkeer maandenlang aan haar sociale omgeving onttrokken zou worden. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 33 jaar in Armenië, waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat haar banden met België teloorgaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en dat zij bij een terugkeer aan haar sociale omgeving onttrokken zal worden, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze haar sociale banden haar dan precies verhinderen om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2010 in België zou verblijven, dat zij dus al negen jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat zij één van de meest actieve leden zou zijn van een sociale organisatie, dat zij zou deelnemen aan activiteiten van deze organisatie, dat zij haar hulp zou aanbieden aan de organisatoren daarvan, dat zij omschreven zou worden als een sociaal en geliefd persoon, dat zij erg behulpzaam zou zijn, dat zij goed geïntegreerd zou zijn, dat zij graag zou willen werken, dat zij graag een bijdragen zou willen leveren aan de staat en aan haar medemens, dat zij de Nederlandse taal goed machtig zou zijn, dat zij zich geworteld zou hebben in de samenleving waarvan zij als sinds 2010 deel uitmaakt, dat zij verder zou willen deelnemen aan het gemeenschapsleven waarvan ze de facto al deel uitmaakt en dat zij drie getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de

vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing - op pagina één - gewezen op de aangehaalde elementen, in het bijzonder de lange verblijfsgeschiedenis van verzoekster in België en haar legaal verblijf dat zij eerder bekam in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Verzoekster diende een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 1 november 2010. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 27 december 2010. Uiteindelijk wordt deze aanvraag afgewezen als ongegrond op 1 februari 2013, nadat verzoekster meer dan twee jaar een legaal verblijf had. Verzoekster verbleef echter onafgebroken in België, tot op heden.

Door verweerder worden deze elementen evenwel niet aanvaard als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door verweerder wordt gesteld dat verzoekster "verkoos" om "geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten" en zij "sinds 02.10.2013 (datum waarop haar aanvraag 9ter ongegrond werd afgesloten) illegaal in België" verblijft (stuk 1, pagina 1).

De lange duurtijd van het verblijf van verzoekster in België en haar legaal verblijf dat zij eerder bekam, worden derhalve niet aanvaard door verweerder als "buitengewone omstandigheden" omdat verzoekster "verkoos" om "geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten".

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij herinnert eraan dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doe 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet.

De stelling van de gemachtigde dat, indien de aangehaalde elementen niet kunnen aanvaard worden buitengewone omstandigheid omdat ze het resultaat zijn van de "keuze" van verzoekster, vindt hierom geen steun in artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Wel integendeel, slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid. Dit is in casu niet het geval.

Deze elementen uitsluiten omdat ze het resultaat zijn van de "keuze" van verzoekster, omdat zij ervoor opteerde om "geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten" en zij "sinds 02.10.2013 (datum waarop haar aanvraag 9ter ongegrond werd afgesloten) illegaal in België" verblijft (stuk 1, pagina 1), schendt artikel 9bis Vreemdelingenwet.

3. De gemachtigde stelt vervolgens in de bestreden beslissing dat het "erg onwaarschijnlijk" zou zijn dat verzoekster "geen familie, vrienden of kennissen" zou hebben in Armenië waar "zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf". De gemachtigde onderbouwt dit door te verwijzen naar de leeftijd van verzoeker (°18.04.1976). Verzoekster verbleef 33 jaar in Armenië, zoals de gemachtigde aangeeft, en kwam daarna naar België toe. Daarom zijn de opgebouwde banden tussen België en Armenië volgens de gemachtigde "geenszins" met elkaar te vergelijken.

Het is vooreerst onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde enkel rekening houdt met de tijdsperiodes an sich zonder een onderscheid te maken tussen het verleden van verzoekster en de meest recente verblijfssituatie. De gemachtigde stelt kennelijk al jaren van verblijf gelijk (of dit nu in Armenië was of in België) en weegt deze dan in aantal met elkaar af. Hierom besluit de gemachtigde dat

er 33 jaar werden doorgebracht in Armenië, hetgeen niet opweegt tegen de 10 jaar die zij in België verbleef.

Dit blijkt uit volgende passage uit de bestreden beslissing (stuk 1, pagina 2):

"Betrokkene verbleef immers ruim 33 jaar in Armenië, waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst."

Het getuigt echter niet van een zorgvuldig en redelijk oordeel dat de gemachtigde geen onderscheid maakt tussen de recente situatie (het verblijf in België) en de situatie die zich voordeed in het verleden (het verblijf in Armenië). De loutere vergelijking in aantal - van het aantal jaren - voldoet dus niet.

Bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden dient verweerder de actuele situatie van de verzoekende partij te beoordelen (waarbij er sprake is van een zeer langdurig en ononderbroken verblijf van 10 jaar in België en, als gevolg hiervan, een afwezigheid uit Armenië van eenzelfde lange duurtijd van 10 jaar).

Net omwille van de meest recente jaren van verblijf van verzoekster, deze in België, is het thans voor verzoekster zeer moeilijk of zelfs onmogelijk om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het is de binding met België die voorop staat, waardoor er weldegelijk een onderscheid moet worden gemaakt door de gemachtigde tussen de verblijfsperiode in Armenië en België. De jaren van verblijf kunnen niet eenvoudigweg met elkaar worden vergeleken in aantal, zoals de gemachtigde ten onrechte doet ("Betrokkene verbleef immers ruim 33 jaar in Armenië, waar zij geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst").

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. De verzoekende partij merkt ten derde op dat verweerder stelt in de bestreden beslissing dat het "erg onwaarschijnlijk" zou zijn dat verzoekster "geen familie, vrienden of kennissen" zou hebben in Armenië waar "hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf".

Deze beoordeling is foutief, aangezien het uitgaat van een foutieve omschrijving van het begrip "buitengewone omstandigheden".

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is derhalve niet relevant of de verzoekende partij nog vrienden, familie of kennissen zou hebben in Armenië waar "zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf, zoals de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing. Het is daarentegen de vraag of het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om bij deze vrienden, familie of kennissen te verblijven om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De verzoekende partij gaf in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet net aan dat het voor hem - gelet op de bijzondere lange afwezigheid uit Armenië - zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om bij deze vrienden, familie of kennissen te verblijven om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Zelfs indien verzoekster "voorkorte tijd zou kunnen verblijven [in Armenië] in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf", stelt zich nog steeds de vraag of dit voor verzoekster "zeer moeilijk" is, zoals voorzien in artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze toetsing wordt niet uitgevoerd.

De gemachtigde gaat hierom uit van een foutieve omschrijving van het begrip "buitengewone omstandigheden", minstens blijkt niet dat de beoordeling door de gemachtigde in de bestreden beslissing is uitgegaan van de volledige toetsing van het begrip "buitengewone omstandigheden", met name dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Als vierde element merkt de verzoekende partij op dat in de bestreden beslissing verweerder stelt dat "zij voor korte tijd zou kunnen verblijven [in Armenië] in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf", zonder enige verduidelijking te geven over wat de gemachtigde verstaat onder "korte tijd".

De gemachtigde hanteert het criterium "korte tijd" nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Armenië om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als een "korte tijd", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "korte tijd" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoekster in deze niet-omschreven periode, een "korte tijd", in de mogelijkheid zou zijn om in Armenië te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. De verzoekende partij merkt tot slot op dat verweerder aangeeft in de bestreden beslissing dat, inzake de beoordeling van de medische situatie van verzoekster, er niet zou kunnen "afgeleid" worden uit de bestreden beslissing of verzoekster "tot op heden in behandeling is". In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de voorgelegde attesten "dateren van geruime tijd geleden".

Uit deze vaststelling kan worden afgeleid dat verweerder de behandeling die verzoekster actueel, al dan niet, nog ondergaat als een belangrijk element aanmerkt in de beoordeling naar de aanwezigheid van "buitengewone omstandigheden". Informatie over dit element zou echter ontbreken, volgens verweerder (met name of verzoekster actueel nog in behandeling is). Het zou derhalve aan een zorgvuldig bestuur zijn toegekomen om, bij dergelijke vaststelling, de verzoekende partij in de gelegenheid te stellen om hierover (bijkomende) informatie te verstrekken. Dit geldt namelijk in het bijzonder omdat verweerder een bijzonder lange periode heeft nodig gehad om over de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoekster te oordelen (de aanvraag dateert van 28 december 2018, terwijl de bestreden beslissing werd genomen op 16 juli 2020). Het blijkt echter dat dergelijke vraag nooit is gesteld aan verzoekster. Dit werd zelfs niet overwogen door verweerder.

7. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden

zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij verwijst naar haar lange verblijfs geschiedenis en haar legaal verblijf dat zij bekwaam in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Daarna stelt ze dat de verwerende partij deze elementen evenwel niet aanvaard omdat ze verkoos om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij een verkeerde lezing geeft aan de bestreden beslissing waar zij stelt dat zij een legaal verblijf had. De verwerende partij verwijst inderdaad naar de duur van de aanwezigheid van de verzoekende partij op het grondgebied, doch stelt nergens dat er sprake is geweest van een legaal verblijf. De verwerende partij verwijst eerst naar de asielp procedure die afgesloten is en die niet onnoemelijk lang geduurd heeft en vervolgens naar de verschillende aanvragen tot medische regularisatie, waarbij ze benadrukt dat de verzoekende partij opnieuw verwijst naar haar medische situatie om een buitengewone omstandigheid aan te tonen en waarbij de verwerende partij er op wijst dat deze aanvragen negatief werden beoordeeld. Waar de verwerende partij vervolgens stelt dat de verzoekende partij er voor koos om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, benadrukt zij dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. De verzoekende partij heeft in tegenstelling tot wat zij poogt voor te houden nooit over een legaal verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beschikt, doch hooguit over een precair verblijf in afwachting van de uitkomst van haar verblijfsaanvraag.

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid verwezen naar haar langdurig verblijf in België waarbij zij er op wees dat zij inmiddels al 9 jaar op het grondgebied verblijft. Ze benadrukt dat de langdurige aanwezigheid op het grondgebied kan afgeleid worden uit medische verslagen. Daarnaast verwijst ze naar de medische problematiek op zich als buitengewone omstandigheid. Daarnaast verwijst ze naar getuigenverklaringen om aan te tonen dat ze geïntegreerd is in de maatschappij en naar het gegeven dat artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden indien zij het land zou moeten verlaten. Ze benadrukt ook dat zij elke binding met Armenië heeft verloren.

De verwerende partij verwijst niet enkel naar de verschillende procedures en de negatieve uitkomst van deze procedures en benadrukt dat de verzoekende partij de hele tijd illegaal op het grondgebied verbleef, maar geeft ook weer waarom de medische problematiek geen buitengewone omstandigheid vormt, waarom zij de bindingen die de verzoekende partij heeft met België niet aanvaard als buitengewone omstandigheid en ook waarom zij de stelling van de verzoekende partij dat zij geen bindingen meer heeft met Armenië niet aanvaard als algemene omstandigheid. Uit het geheel van al deze elementen samengenomen kan voldoende duidelijk worden begrepen waarom de gemachtigde de verblijfsduur van 9 jaar niet als buitengewone omstandigheid aanvaard.

Anders dan wat de verzoekende partij stelt wordt het verblijf van 9 jaar in het Rijk wel degelijk beoordeeld en wordt dit niet enkel afgedaan omdat zij verkoos geen gevolg te geven aan bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij vrij is om alle mogelijke elementen aan te halen en slechts de feitelijke elementen die onder artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet vallen, kunnen worden uitgesloten als buitengewone omstandigheid, kan zij niet volledig gevolgd worden.

Artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Uit deze bepaling blijkt dat de in deze opsomming aangevoerde elementen onontvankelijk worden verklaard. De verzoekende partij is inderdaad wel vrij om alle mogelijke elementen aan te halen, doch dit wil niet zeggen dat alle mogelijke elementen die zij aanhaalt en die niet onder de voormelde bepaling vallen, zomaar als buitengewone omstandigheden dienen aanvaard te worden.

De verzoekende partij kan derhalve niet worden gevolgd in haar betoog. Ze doet geenszins afbreuk aan de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om de andere elementen van de aanvraag te beoordelen als zijnde al dan niet buitengewone omstandigheden. In casu werd het langdurig verblijf van de verzoekende partij wél in overweging genomen, maar niet aanvaard als zijnde een buitengewone omstandigheid, niet alleen op grond van de hierboven geciteerde motivering, maar ook op grond van de vaststelling, in fine van de bestreden beslissing, dat de elementen met betrekking tot haar integratie moeten worden onderzocht in de gegrondheidsfase van de aanvraag. Dit strookt met de rechtspraak van de Raad van State, die oordeelde dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht.

Het getuigt volgens de verzoekende partij niet van een zorgvuldig en redelijk oordeel dat de gemachtigde geen onderscheid maakt tussen de recente situatie (het verblijf in België) en de situatie die zich voordeed in het verleden (het verblijf in Armenië). De loutere vergelijking in aantal - van het aantal jaren - voldoet volgens de verzoekende partij dus niet. De Raad verwijst naar het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals in bovenstaande bespreking weergegeven. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te besluiten dat een eerder verblijf van maar liefst 33 jaar in Armenië erop duidt dat het verblijf van tien jaar in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat volgens haar het recente verblijf veel belangrijker is dan het, zelfs erg lange, eerdere verblijf in Armenië, maar zij maakt deze loutere bewering op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

De verzoekende partij stelt verder dat het niet relevant is of zij nog vrienden en familie zou hebben in Armenië, maar wel of het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om bij deze vrienden, familie of kennissen te verblijven. De verzoekende partij gaf in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volgens haar net aan dat het voor haar - gelet op de bijzondere lange afwezigheid uit Armenië - zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om bij deze vrienden, familie of kennissen te verblijven. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich hier opnieuw beperkt tot een loutere bewering dat het voor haar zeer moeilijk of onmogelijk zou zijn om bij haar vrienden en familie in Armenië te verblijven, maar dat zij deze bewering op geen enkele concrete wijze staakt. De verzoekende partij betwist vooreerst niet dat zij nog vrienden en familie in Armenië heeft, noch dat zij er 33 jaar heeft verbleven. Bovendien is uit de bovenstaande bespreking al gebleken dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat gelet op het eerdere verblijf gedurende 33 jaar van de verzoekende partij in Armenië het erg onwaarschijnlijk maakt dat de verzoekende partij niet tijdelijk bij hen zou kunnen verblijven. De Raad acht deze overweging van de verwerende partij in de bestreden beslissing an ook niet kennelijk onredelijk, en de verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat dit wel het geval zou zijn.

De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in Armenië in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf, zonder enige verduidelijking te geven over wat de gemachtigde verstaat onder "korte tijd". De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij om deze periode die wordt beschreven als 'korte tijd' niet zeer precies te specificeren. De verwerende partij motiveert overigens in de bestreden beslissing dat het gaat om de periode die nodig is om de aanvraag van de verzoekende partij te behandelen nadat zij ze

vanuit haar land van herkomst heeft ingediend. Dat de verwerende partij helemaal niet zou aangeven om welke 'korte periode' het precies gaat, zoals de verzoekende partij voorhoudt, klopt dus niet. Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien. In die optiek is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op grond van de vaststelling dat zij in het land van herkomst familie en kennissen heeft, ervan uit te gaan dat zij bij hen zou kunnen verblijven gedurende de duur van de aanvraag. Dat de band met haar familie en vrienden zou zijn teloor gegaan omdat zij reeds 10 jaar in België verblijft, is weinig aannemelijk. Tevens blijkt niet dat zij vergeefse pogingen zou hebben ondernomen om haar familieleden te contacteren met het oog op eventuele hulp bij terugkeer. Daarenboven moet er nog op worden gewezen dat de verwerende partij ook de steun van de IOM bij de terugkeer heeft aangehaald, zodat, zelfs aangenomen dat de verzoekende partij geen netwerk heeft in haar land van herkomst dat haar tijdelijk kan opvangen, dit op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt nu zij niet aantoonde dat zij geen beroep kan doen op de IOM.

Wat betreft de medische toestand van de verzoekende partij, die zij in haar aanvraag aanhaalde als buitengewone omstandigheid, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing daaromtrent verschillende motieven bevat, waarvan de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat ze kennelijk onredelijk zouden zijn, namelijk:

“Betrokkene beroept zich op haar medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Zij haalt aan dat zowel de behandeling als de medicatie voor onbepaalde duur voorzien zouden zijn. De verderzetting van haar behandeling zou haar vruchten afwerpen maar zij zou nood hebben aan stabilisatie waardoor een terugkeer naar haar land van herkomst niet mogelijk zou zijn. Ter staving hiervan legt ze volgende attesten voor: een attest dd. 25.09.2013 en dd. 16.04.2014 opgesteld door Dr. Verplancke, een schrijven dd. 16.01.2014 van dr. Verplancke, een medisch attest dd. 25.10.2018 van dr. Cornelis en een verslag dd. 04.10.2018 opgesteld door Dr. Cornelis. Allereerst merken we op dat de hier aangehaalde medische problematiek reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Betrokkene diende op 03.11.2010 een aanvraag 9ter in die echter ongegrond werd afgesloten op 02.10.2013. Op datum van 14.11.2018 diende zij een tweede aanvraag 9ter in, waarvan zowel het hier voorgelegde medische attest dd. 25.10.2018 en het verslag dd. 04.10.2018 deel uitmaakten. Deze aanvraag werd onontvankelijk afgesloten wegens herhaling van de elementen op 07.02.2019 én ging bovendien gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 19.02.2019. De door betrokkene ingeroepen medische problematiek werd aldus reeds onderzocht en niet weerhouden omdat de nodige behandeling kan voort gezet worden in het land van herkomst. In het land van herkomst beschikt betrokkene daarnaast ook over haar naaste familieleden (in casu haar moeder, haar broer en haar zussen) die haar kunnen opvangen en eventueel omringen met de nodige zorg. Uit de voorgelegde attesten kan bovendien niet afgeleid worden dat betrokkene tot op heden in behandeling is. De voorgelegde attesten dateren allen van geruime tijd geleden en tonen aldus niet aan dat zij haar behandeling tot op heden voortgezet, niettegenstaande uit de voorgelegde attesten blijkt dat zij baat zou hebben bij een verderzetting van haar behandeling. Tenslotte merken we nog op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Nergens wordt immers aangehaald dat reizen wordt afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die haar verhindert de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.”

Daarnaast merkt de Raad op dat de verzoekende partij zelf een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het dus haar eigen verantwoordelijkheid was om alle nuttige elementen aan het bestuur voor te leggen. In casu moet worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet dienstig verwijten geen bijkomende informatie opgevraagd te hebben, terwijl zij zelf een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de overige uitgebreide motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU